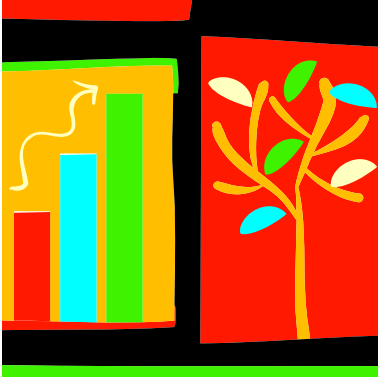

Một tình yêu lại ra đi

Lại thêm một tình yêu lại ra đi, và cũng là một người thân với tôi và cũng một người mà em vẫn bảo rằng "cô ta sau này là niềm hi vọng thay thế cho em đây".

Đôi khi, anh thấy ngọt ngào khó chịu. Và con đường quá chên vênh... Rất nhiều lúc, anh tự hỏi không biết mình đang đi tìm điều gì mà cứ quanh quẩn mãi.

Bạn bè nhìn anh là một con người thương cảm, ngay thẳng, và một con người không bị ràng buộc, luôn tôn trọng bạn bè và những con người thân quen. Hai mươi sáu tuổi rồi, mà anh cũng vẫn sống như vậy. Không thay đổi và tính nào vẫn tậ nấy.

Sau khi em ra đi, anh cũng không còn thói quen đi ra ngoài vào mỗi tuần hay mỗi tối thứ sáu nữa. Anh biết cuộc tình của đôi mình không bao giờ vĩnh viễn, và nỗi buồn nó có thể qua đi hoặc không, vết thương lòng rồi cũng lành. Nhưng nỗi thất vọng ám ảnh không thôi khiến anh quên mất mình còn một chặng đường dài phía trước.

Lúc em ra đi, em không nói lời nào, em chỉ khóc và khóc. Lúc đó làm lòng anh tan nát. Muốn khóc cũng không được, nhưng nước mắt lại tuôn trào.

Anh biết tình yêu của đôi mình không bao giờ đi đến được bờ, và cũng không bao giờ kiếm lại cho nhau những con đường tình để an ủi bản thân của mình. Anh đã đánh mất một tình yêu chung thủy và để nó ra đi cũng quá nhanh.

Anh bây giờ bắt đầu thờ ơ với những gì mình có hiện giờ, tình yêu anh cũng để nó một bên và vẫn cố sống theo con đường trước mặt mình. Hay nói là, anh vẫn không thể quên được em... Anh cố gắng gom mọi thứ lại cùng một chỗ (những nỗi nhớ đến em), rồi bỏ nó qua một góc.

Bây giờ là mùa xuân, theo người Hoa Kỳ là mùa Spring. Gió nhẹ, nắng cũng bắt đầu nóng, lâu lâu một vài cơn mưa lớn và xung quanh mọi người hình như đi chậm lại hơn mọi ngày. Không có những sự chen lấn, cau có hay bức dọc hay những cơn nổi nóng bất thường khi quăng một câu chửi thề.

Hôm nay hết giờ làm, bỗng nhiên anh muốn lòng vòng đâu đó một chút. Chứ về nhà giờ này làm gì được, mà trời hôm nay nắng và không khí cũng khá yên lành. Anh tình cờ đi ngang qua chợ Hồng Kông, nơi mà em vẫn thường kêu anh lên đón em mỗi lần đi chợ. Anh dừng xe đậu ở parking lot, rồi bước vào quán Lá Me. Nơi này anh đã tìm lại nơi em thường tới, nhâm nhi ly cà phê cùng anh và học bài. Hôm nay thì khác, người bước vào quán chỉ có mình anh không ai đi cùng, và không ai nở nụ cười chào đón.

Nhưng anh đâu ngờ lại gặp được một người, đó là Mỹ Hiền cô bạn thân của em đây. Mỹ Hiền bây giờ nhìn khác khá nhiều, dáng dấp khá nhỏ, và những sợi tóc dài đen huyền xóa qua bờ vai, hiện diện đang ngồi trong góc nhỏ. Tay thì mân mê ly cà phê, mắt thì đang nhìn vào tờ báo "Trẻ". Mỹ Hiền bây giờ giống em quá, từ vóc dáng cho đến ánh mắt cũng vậy. Làm anh phải nhớ đến em, tâm thần lúc đó hình như đang bị lấn ép bởi quá khứ cũ.

Lúc đó anh định bước đi ra thì tiếng Mỹ Hiền vang lên "Anh đã vào rồi, sao không ngồi xuống... định đi đâu vậy?"

Lúc này anh không biết phải làm gì nữa, đành bước tới bàn của Mỹ Hiền và ngồi xuống. Từ ngày gặp lại sau lần anh đưa Mỹ Hiền về sân bay Love Field, khoảng chừng hai hoặc ba tháng sau thì cô ta quay lại Dallas. Từ đó cô ta đi làm và ở lại Dallas luôn.

- Thấm thoát đã 6 năm rồi anh nhỉ, em không ngờ mọi chuyện đều đã thành quá khứ, luôn cả con đường tình mỏng manh của anh cũng vậy.

Thời gian đi nhanh thiệt, quay đi quẩn lại đã được 6 năm trời. Mỹ Hiền bây giờ đã có những nét buồn hiện lên ở hai khóe mắt. Những nét buồn mà chính bản thân anh có trong tim, và anh đã đem vùi nó đi trong một góc nào đó.

Nhưng không bao giờ làm được.

- Anh đã quên đi chuyện tình xưa chưa?

- Anh đang cố quên nó đây.

Lúc đó tôi chỉ biết cười méo xẹo.

- Anh đừng có dối em nữa... nhưng em cũng chúc mừng anh đã cố quên nó đấy.

Lúc này Mỹ Hiền dừng lại một chút, tay cầm ly cà phê đưa lên uống một hớp rồi quay nhìn anh.

- Hình như anh đang dối lòng mình thì phải? Với mọi người anh vẫn cười vui vẻ, nhưng lòng anh thì đang hiu quạnh phải không?

- Tại sao em lại hỏi như vậy? Anh thật sự không biết mình có dối lòng mình hay không? Nhưng anh biết một điều là lòng anh đang hiu quạnh và trống vắng.

- Như vậy là anh không thể bỏ nó được phải không?

- Không đúng... Anh đã cố, nhưng mỗi khi đi qua một nơi nào đó, nó gợi cảm đến quá khứ cũ. Cho nên anh không biết phải làm sao.

Từ ngày đó anh thường bị Mỹ Hiền mời qua nhà chơi hoặc kêu anh đi chợ mua đồ, và cũng bị cô ta ép phải ở lại ăn cơm cùng cô ta. Làm Tuấn và

Trọng cũng nghi ngờ là anh và cô ta đã yêu nhau rồi. Xui quá, anh thật sự bối rối với những ánh mắt dòm ngó đó cộng thêm sự tò mò mà họ đang có ở anh và Mỹ Hiền.

Hôm qua anh đi qua nhà Trọng thì anh tình cờ thấy được Mỹ Hiền đang đùa giỡn với hai nhóc, cô ta thấy anh bước vào thì đứng dậy đưa cho anh viên kẹo rồi nói.

- Tặng anh đây.

Anh lúc đó hơi ngớ ra... Nhưng cũng cười bóc vỏ kẹo ra thì anh tình cờ thấy tờ giấy có lời chúc "cuộc đời là một con thoi bay, nếu mình không quý báu nó thì sẽ đánh mất". Anh chỉ khi cười rồi cất miếng giấy vào túi.

Từ ngày đó, anh thường được Mỹ Hiền đưa anh viên kẹo hay những miếng bánh có những lời chúc thật ngộ nghĩnh. Hôm nay thì khác... Anh thấy Mỹ Hiền khóc, những giọt nước mắt rơi trên má và những cơn buồn hiện lên trên khuôn mặt nhỏ, cô ta đã khóc trên vai anh. Từ đó anh không còn thấy Mỹ Hiền nữa.

Vài hôm sau thì anh được Tuấn cho biết Mỹ Hiền đi lấy chồng, cô ta quay lại Texas là được gần anh lần cuối. Tuấn cũng có nói, người mà Mỹ Hiền yêu nhiều nhất không ai khác hơn chính là anh. Vậy là anh đã đánh mất thêm một tình yêu nữa rồi em nhi, vậy là từ nay anh không được cầm những viên kẹo có những lời chúc hay những chiếc bánh ngọt kia nữa....

Một nỗi buồn vớ vẩn lại đến... Và một tình yêu.... lại cất cánh ra đi....

Đánh máy : Chieulathu - Hiệu đính : Ngọc Lý

Nguồn: VNTQ - Chieulathu

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 19 tháng 6 năm 2007